

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715211638
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8715211638.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: A. C., H.. XX.XX.XXXX, C. XXX XX S., T. XXXX/X, zastúpený: Advokátska kancelária Hudzík & Partners s. r. o., so sídlom 058 01 Poprad, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, proti žalovanej: Z. B. C., H.. XX.XX.XXXX, C. XXX XX S., Q. XXXX/XX, o zaplatenie 1.221,69 eura s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 7C/427/2015-168 zo dňa 27.08.2020, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II., III. a V.
- II. Odmieťa odvolanie voči výrokom I. a IV.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vyslovil, cit.: „I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 432,32 eur z a s t a v u j e .“
 - II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 857,70 eur spolu s poplatkom z omeškania vo výške 0,5 promile zo sumy 582,72 eur odo dňa 1.9.2015 do zaplatenia.
 - III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 789,37 eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 10.10.2017 do zaplatenia.
 - IV. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.“
 - V. Priznáva žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52 %, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
2. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 671 ods. 1 a § 697 Občianskeho zákonníka.
 3. V odôvodnení uviedol, že mal preukázané, že žaloba je čiastočne dôvodná. Považoval za nesporné, že medzi X. S. ako prenajímateľom a žalovanou ako nájomcom bola uzavretá Nájomná zmluva zo dňa 24.9.2009, pričom k základným povinnostiam nájomcu patrí jeho povinnosť platiť nájomné a úhrady spojené s poskytovaním užívaním bytu. Žalobca súdu v konaní preukázal nárok na uhradenia zálohových platieb za nájomné a na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, tieto si uplatnil v rámci žalovanej istiny vo výške 582,72 eura a na zaplatenie tejto sumy súd zaviazal žalovanú.

Súd prvej inštancie mal preukázané, že aj s poukazom na zistenie odvolacieho súdu konštatované v zrušujúcom uznesení, že pri omeškaní žalovanej s platením nájomného v sume 582,72 eura za obdobie od 01.03.2013 do 31.08.2015 predstavuje poplatok z omeškania sumu 274,98 eura a nie žalobcom uplatnenú sumu 365,39 eura. Z uvedeného dôvodu súd nepriznal žalobcovi požadovanú istinu vo výške 948,11 eur, ale priznal mu istinu vo výške 857,70 eur (582,72 eura + 274,98 eura). Ďalej si žalobca uplatnil poplatok z omeškania vo výške 0,5 promile zo sumy 582,72 eura odo dňa 01.09.2015, t. j. okrem kapitalizovaného poplatku z omeškania vyčísleného za určité presne stanovené obdobie aj poplatok odo dňa 01.09.2015 až do zaplatenia dlžnej sumy, ktorého dôvodnosť mal súd taktiež preukázanú, a preto v tejto časti nároku taktiež zaviazal žalovanú na jeho uhradenie, nakoľko aj tento nárok bol v konaní žalobcom riadne preukázaný. Žalobca si zároveň uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 1.221,96 eura titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, a to v súvislosti s tým, že sa stal vlastníkom predmetného bytu a žalovaná aj naďalej byt užíva bez právneho dôvodu, pričom žalobcovi, ani správcovi neplatí za služby spojené s užívaním bytu. Preskúmaním ostatných listinných dôkazov, a to výpisov z účtu žalobcu preukazujúcich vykonané platby za žalovanú mal jednoznačne preukázané, že čo sa týka platieb žalobcu, tie sú celkovej výške 792 eur, pričom žalobca po späťvzatí o sumu 432,32 eura žiadal priznať zostatok uplatnenej sumy zo 1.221,69 eura, čo v danom prípade činí sumu 789,37 eura predstavujúcu bezdôvodné obohatenie žalovanej v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže žalobca uhradza platby v súvislosti s bytom, a to aj napriek tomu, že v byte nebýva a žalovaná tento byt obýva bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie ďalej v zmysle záväzného pokynu odvolacieho súdu posúdil predložené bankové výpisy žalobcom o zrealizovaní platieb na č.l. 61 až 75 spisu, ktorými žalobca preukázal, že uhradza na účet príjemcu s označením G.-C. za služby spojené s užívaním bytu peňažné platby a zároveň sa oboznámil s výsledkom vyúčtovania nákladov spojených s užívaním predmetného bytu za prvé obdobie od 01.07.2016 do 31.05.2017. Právny zástupca žalobcu predložil súdu vyhlásenie správcu G.-C. K. M., K..Q..X., že žalobca za obdobie od 01.06.2016 do 31.05.2020 nemal žiadne podlžnosti na úhradách za plnenia spojených s užívaním bytu a na tvorbe fondu opráv a ďalej predložil vyúčtovanie za obdobie mesiacov 06 až 12/2016, prehľad zálohových platieb žalobcu za mesiace 07/2016 a ďalej 08,09,10 a 11/2016, kde tento uhradil spolu 360 eur, nedoplatok na zálohách bol 144 eur a z prehľadu zálohových platieb za mesiace január až máj 2017 bolo taktiež zo strany žalobcu vykonaných 5 úhrad po 72 eur, a teda skutočná výška bezdôvodného obohatenia bola v nadväznosti na to ustálená súdom prvej inštancie tak, ako uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia.

4. O nároku na náhradu trov súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a to tak, že priznal úspešnému žalobcovi voči žalovanej nárok na trovy podľa pomeru úspechu, keď žalobca bol úspešný v rozsahu 76 %, neúspešný bol v rozsahu 24 %, preto vyslovil, že má nárok na náhradu trov 52 %, o výške ktorých rozhodne súd uznesením vydaným podľa § 262 CSP vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Namietala, že súd je zaujatý voči nej, keďže sa nezaoberal auditom, jej obranou, pretože by sa tak ukázala pravda. Súd sa mal zaoberať aj žalovanou, nie hneď ju odsúdiť. Tvrdila, že nemá dlh voči X. (ďalej aj ako X.), ani voči A.. C., nevie kto to je. Fond opráv uhradza vlastník X., nie nájomca, pričom práve ona uhradza fond opráv za vlastníka X.. Tvrdila, že fond opráv nie je nájom, je to dohoda medzi vlastníkmi. Jej preplatky boli odovzdané A.. C.. Poukázala na výpoveď svedkyne A., podľa ktorej X. neuhradza jej platby spoločnosti G.-C., tak vznikol nedoplatok, ale už sú uhradené, dlh nemá. Pýtala sa, prečo súd nenariadil audit, ktorým by zistil skutočnú sumu. Uviedla, že z úradných záznamov LV XXXX na byt vedený na A.. C. má 4 rozdielne dátumy. Kúpa od X. a ešte raz v dražbe, ako aj rozsudky 20C/433/2012-121, 128,130,131, vydané 28.04.2015, právoplatné 11.06.2015. Tvrdila, že žalobca nepredložil doklad o odpočtoch spoločnosťou K. - G. K..Q..X., ani doklady z ďalších rokov. Súdny exekútor JUDr. Radovan Ferenc vydal dňa 11.08.2020 č. XXX EX XXX/XXXX príkaz na exekúciu pre oprávneného A.. C.Á. na úhradu 289,83 eura, pričom súd túto sumu v rozsudku neuvádza. Súd prvej inštancie síce uviedol v odseku 21 odôvodnenia, že nájomca je povinný platiť nájomné vo výške skutočných nákladov vynaložených družstvom na prevádzku a správu prenajímaného bytu, pýta sa však, či to platí len pre žalovanú alebo aj pre žalobcu. Súd neuviedol, čo je povinný A.. C.. Odsek 9 odôvodnenia považovala za nepravdu a snahu obohatiť sa na jej úkor. Žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok a zaoberal sa sumami, ktoré sa zrodili v tomto rozsudku. Zároveň aby nariadil audit, aby

vyžiadala odpočtové potvrdenia od spoločnosti K. - G. K..Q..X.. od roku 2013 dodnes. Žiadala odvolací súd o naozaj spravodlivé rozhodnutie v tejto veci.

6. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý považoval napadnutý rozsudok za vecne správny. Súd sa dôsledne vyporiadal so všetkými námietkami odvolacieho súdu, ktorý ich uviedol vo svojom zrušujúcom rozhodnutí. Odvolanie žalovanej je bez akýchkoľvek súvislostí s vykonaným dokazovaním. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

7. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu podala vyjadrenie žalovaná, ktorá poukázala na to, že odvolanie nie je bez akýchkoľvek súvislostí s vykonaným dokazovaním. Práve naopak, a preto sa žalobca nevyjadril k odvolaniu žalovanej, pretože by potvrdil pravdu a priznal by podvod s bytom. Žiadala odvolací súd, aby si vyžiadala všetky potvrdenia, dôkazy, kúpnu zmluvu od dražobnej spoločnosti a od OSBD na meno A. C., ďalej odpočty, exekútorské záznamy. Žiadala, aby nariadil audit a následne rozhodol.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok žalovanej, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd je po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacími námietkami žalovanej toho názoru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci po jej vrátení na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č.k. 22Co/95/2018-145 zo dňa 27.01.2020, na základe jeho pokynov správne doplnil zistený skutkový stav o správne kapitalizovaný poplatok za omeškanie 274,98 eura za obdobie 01.03.2013 do 31.08.2015 a nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, aby zohľadňoval aj vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu za relevantné obdobie od 01.07.2016 do 31.05.2017.

12. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil, keď zaviazal žalovanú na uhradenie zálohových platieb za nájomné a na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu spoločne s poplatkom za omeškanie za obdobie 01.03.2013 do 31.08.2015 v sume 857,70 eura (582,72 eura + 274,98 eura) s poplatkom za omeškanie vo výške 0,5 promile zo sumy 582,72 eura od 01.09.2015 do zaplatenie dlžnej sumy a na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 789,37 eura, keď pripustil čiastočné späťvzatie žaloby v sume 432,32 eura.

13. Z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie tak, ako to má na mysli ustanovenie § 387 ods. 2 CSP.

14. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jej obranou, nakoľko žiadala o audit na X. K. C. M. v S., odvolací súd opätovne poukazuje na to, že pôvodný žalobca (X. K. C. M. S.) predložil spolu so žalobou listinné dôkazy, na základe ktorých nie sú pochybnosti o žalovanom nároku na zaplatenie 582,72 eura ku dňu 31.08.2015 titulom neuhradenia zálohových platieb na nájomné a na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu.

15. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania žalovanej.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch II. a III. a súvisiacom výroku V. o trovách konania v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

17. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej proti I. a IV. výroku rozsudku v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže I. výrokom bolo konanie o zaplatenie 432,32 eura voči žalovanej zastavené a IV. výrokom bola žaloba voči žalovanej vo zvyšnej časti zamietnutá. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, hoci i málo významná ujma na jej právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Výrokmi I. a IV. napadnutého rozsudku, žalovanej žiadna ujma spôsobená nebola, a preto žalovaná vo vzťahu k týmto výrokom právo podať odvolanie nemá.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 CSP tak, že nepriznal úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa na strane žalovanej, ktorý predstavuje povahu a okolnosti sporu o zaplatenie nájomného a úhrad spojených s užívaním bytu, v ktorom sa riešili otázky súvisiace s bývaním žalovanej. Zároveň odvolací súd prihliadol aj na ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa spočívajúci jej nepriaznivej finančnej situácii. Dospel k záveru, že žalovaná z dôvodu nízkeho príjmu (vdovský dôchodok vo výške 267,40 eura mesačne v roku 2018), v dôsledku čoho bola aj oslobodená o súdnych poplatkoch a výdavkoch na zabezpečenie základných životných potrieb, napr. bývanie, stravu, s prihliadnutím na ďalšie na súde prebiehajúce konania, nie je schopná uhradiť žalobcovi trovy konania bez toho, aby vážnym spôsobom bolo ohrozené zabezpečenie jej základných životných potrieb.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).